

HOE SPELEN WE ALS DE WONNE ALMELO SAMEN OP HET SPEELVELD VAN 'WELZIJN EN ZORG'?

Een momentopname

Als uitwonend kerngroepslid ben ik niet altijd aanwezig. Nu is het aan het eind van de middag en ga ik naar De Wonne. Ik zal blijven slapen. Morgen is het woensdag, onze vergaderdag. Ik zet mijn auto voor het huis en pak mijn sleutels. Het is rustig in de gang, ik hoor de tееvee en zie iemand achter de computer zitten. Achter het huis roken twee mensen, ze praten met elkaar. In de keuken zorgt Conny voor onze maaltijd. Ik groet wie ik zie, en loop door naar de kamer waar de krant op tafel ligt. Als ik een paar minuten gelezen heb, komt er iemand binnen. Hij rommelt wat in de kast en begint te praten. Vraagt hoe het ermee is, maar ik voel dat dit voor hem een aanleiding is voor gesprek. Ik kijk op, antwoord, en luister...

Met aandacht present zijn

Zulke ongedwongen momenten geven vaak ruimte voor een gesprek over méér dan 'koetjes en kalfjes'. In een sfeer van vertrouwdheid en vertrouwen komen soms de meest intieme gesprekken op gang. Boven de krant, bij het koken of bij het opvouwen van de was. We proberen 'met aandacht' aanwezig te zijn, te luisteren tussen de regels door, de ander te waarderen om wie hij of zij is: een mens zoals jijzelf. Ons einddoel is dat iemand zijn of haar leven weer op een kansrijke manier kan vervolgen. Dat iemand weer goed onder dak is, en de problemen die geleid hebben tot het verblijf in De Wonne, zijn opgepakt.

Een groot huisgezin

De sfeer in huis is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van kerngroep en huisgenoten. Geregeld is het een onderwerp van gesprek. Al het huishoudelijke werk, van het koken tot het schoonhouden van de toiletten, doen de huisgenoten zelf. Ook de inwonende kerngroepsleden. En niemand krijgt salaris. Voor ons als kerngroep is het ook geen werk, maar een manier van leven. Eigenlijk is het Wonne-leven te vergelijken met een groot gezin waar je samen zorgt dat het leven leefbaar is. Maar wel een gezin met kwetsbare volwassenen die allen worstelen met een eigen problematiek.

Meer dan eens doet het samen optrekken met onze tijdelijke huisgenoten denken aan 'een huis in aanbouw'. Eerst moet er een goede basis, een goed fundament zijn voordat je verder kunt bouwen. Aan dat fundament proberen we met elkaar te werken.

Op dit moment is er plaats voor negen volwassenen en in de unit van een vierde inwonend kerngroepslid, woont sinds bijna twee jaar een Armeens gezin van een vader en moeder, en twee kindjes.

Onze huisgenoten

Onze tijdelijke huisgenoten hebben gemeen dat ze bijna zonder uitzondering dakloos waren vóór ze bij ons werden aangemeld. En dakloos wordt je niet zomaar. Relatieproblemen, schulden, psychische klachten, het niet meer overzien van je leven... allerlei zaken kunnen ertoe leiden dat het leven je aanvliegt en problemen zich opstapelen! Soms blijkt naderhand dat bijvoorbeeld een huisuitzetting helemaal niet nodig geweest zou zijn, als er tijdig hulp verleend was. Maar als er geen roep om hulp geweest is, kun je ook niemand verwijten dat er geen hulp verleend is!

2

Wat ik beseft: niet iedereen in ons land heeft een kansrijke start gemaakt. Wie in zijn jeugd of later voor zijn plekje moest vechten, soms ook mishandeling heeft gezien of meegemaakt, houdt zijn leven lang kleerscheuren. En, als je kampt met psychische problemen, is het ook niet gemakkelijk om het roer recht te houden.

Een andere kwetsbare groep in ons huis vormen enkele asielzoekers die allen nog 'een procedure' hebben lopen. Na de eerste procedure vervalt het recht op opvang in een asielzoekerscentrum. En dat terwijl de noodzaak om onderdak en voedsel te hebben, dóórgaat. ... En juist omdat we geen gesubsidieerde instelling zijn, kunnen wij hen – in beperkte mate – in ons midden op te nemen.

Handreikingen die niet worden verstaan

Onze huisgenoten zijn niet de enigen in onze samenleving die geneigd zijn om dingen voor zich uit te schuiven. Wat vandaag niet gebeurt, kan wellicht morgen gedaan worden. En als de bankrekening leeg is, heeft het ook geen zin om

enveloppen te openen. Dus ook geen enveloppen van organisaties die een handreiking willen doen om samen tot een oplossing te komen. Daarvoor is blijkbaar menselijk contact nodig. En daarvoor moet iemand thuis zijn en de deur openen.

Een aantal van onze tijdelijke huisgenoten heeft moeite om doeltreffend voor hun eigen zaken op te komen. Je merkt ook wel eens dat drempels te hoog zijn of dat de taal die gesproken wordt, niet begrepen wordt. Soms speelt schaamte – of trots – een rol waardoor bijvoorbeeld een uitkering niet wordt aangevraagd.

De kerngroep

Er zijn drie inwonende kerngroepsleden, maar er is ruimte voor vier. Ieder van hen heeft een eigen kamer met een slaapkamertje en een wastafel. Daarnaast hebben ze gezamenlijk een douche, toilet en keukenblokje.

Als inwonende en uitwonende kerngroepsleden samen, vormen we **de dragende kracht** van het huis. Elk van ons is ook beschikbaar als contactpersoon voor één of meer huisgenoten. Een geregeld gesprek, stimulans om zaken op te pakken of iemand aanspreken op de naleving van huisregels... het behoort allemaal tot de taak van een kerngroepslid. En soms gaan we mee naar een instantie of het ziekenhuis. Net waaraan behoefte is.

3

Aanmelding en opname

We werken niet met een wachtlijst. Als iemand geen dak boven het hoofd heeft, moet er acuut een oplossing komen. Pas als er daadwerkelijk een kamertje vrij komt, spreken we weer een nieuwe intake af. Daarbij houden we rekening met de samenstelling en draagkracht van ons huis op dat moment. Bij een intakegesprek zijn twee kerngroepsleden, de hulpvrager en de hulpverlener die de aanvraag deed, aanwezig. Nadien bepaalt de kerngroep of de hulpvrager kan komen. Bij een positief besluit wordt hij of zij vaak nog dezelfde dag verwelkomd.

Verwachtingen ten aanzien van de professionele hulpverlening

We verwachten van de professionele hulpverlening maatwerk voor onze mensen. Ondersteuning bij de aanpak van praktische zaken, inventarisatie van de

hulpvragen, aandacht voor de onderliggende problematiek en gerichte doorverwijzing naar hulpverlening of instanties. Kortom: aandacht voor wat er voor deze mens nodig is om naar 'nieuw perspectief' te groeien. Daarbij willen we van harte samenwerken.

Daarom spreken we al bij het intakegesprek af dat we na drie of vier weken weer met elkaar rond de tafel zullen zitten. Om elkaar te kennen, maar ook om samen tot een plan van aanpak te komen. In dit samenspel kunnen we behulpzaam zijn om de hulpvraag te verhelderen en is het mogelijk om tot onderlinge afstemming te komen.

Woonkosten

Iedere huisgenoot betaalt een bedrag voor de kosten van huisvesting: huur, gas en licht, belastingen, maaltijden en alles wat gangbaar is in een normaal huishouden. Het bedrag is gerelateerd aan het inkomen en kan per persoon verschillen. Ook inwonende kerngroepsleden betalen mee aan de woonkosten. Omdat we geen personeel hebben en een goede huurbaas aan 'Sint Jozef' hebben, lukt het ons om zonder subsidies onze huishouding draaiend te houden. Al is het wel moeilijker geworden sinds de gemeente Almelo de uitkeringen voor onze bijstandsgerechtigde huisgenoten heeft verlaagd tot alleen de basisuitkering.

4

Wat drijft ons als kerngroepsleden

We voelen ons geïnspireerd door die man uit Nazareth die een kleine 2000 jaar geleden leefde en werkte in Israël. Hij had oog voor het kleine, dat wat in de verdrukking kwam of mensen die door eigen toedoen op het slechte pad geraakt waren. Een man met compassie en zorg, aandacht en betrokkenheid. Hij was er. Juist voor lichamelijk of psychisch zieken, mensen aan de rand van de samenleving, mensen in nood. Ons geloof in deze mens en de kracht van wat hij deed, motiveren ons tot dit samenleven. En als kerngroep laten ons dagelijks voeden in de kapel. Door samen te lezen, te zingen, te bidden en stil te zijn. Op deze noemer hebben we elkaar gevonden en hopen we dat er nu en de toekomst mensen zullen zijn die onze groep komen versterken en het Wonne-leven in Almelo voortzetten.

Almelo, 18 september 2014

Heileen Holman, uitwonend kerngroepslid